

ved at stemme for det kom til at stemme for meget Mere og noget ganske Andet end Forslagsstillerne havde villet. Nu foreligger Vædringsforslaget, saavidt jeg kan se, i en saadan Form, at det udtrykker Forslagsstillerens virkelige Mening, og jeg agter derfor at stemme for det. Jeg er en saa stor Modstander af Straffen paa Vand og Brød, at jeg modsætter mig dens Anvendelse paa alle de Omraader, jeg kan, og jeg haaber, at vi ville naae at se den Dag, da denne Straf gaar ud saavel af den borgerlige som af den militære Lovgivning, thi det er i Sandhed en Straf, der efter min Opfattelse — og det er en Opfattelse, der bekræftes ved, at man i andre Stater overalt er gaaet til at afskaffe den — er Nutiden uærdig.

Madsen: Det var en streng Fordømmelsesdom over Bøiestrafpen, som blev udtalt igaar af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Han betegnede den paa mange Maader, men navnlig var den haardeste Betegnelse, han brugte, den, at det var en vanærende og en forhaanende Straf. Smidlertid tiltraadte det ærede Medlem det af Mindretallet stillede Vædringsforslag, at udstemme den nuværende Bøieparagraf og indsætte den, som stod i det oprindelige Forslag, og derved er Mindretallet kommet til at ville anvende denne Straf, som betegnes som vanærende og forhaanende, paa de Bærnepligtige, der ere saa uheldige at blive tildelte Spøvrnet. Jeg veed nu ikke, hvori disse Menneker kunne have syndet mod dem, som anse Bøiestrafpen for saa vanærende og forhaanende, saa at de alene skulde være udsatte for at udstaa denne Straf, medens alle andre Bærnepligtige, endog saa de paa Sjogstribene, skulle være fri for at idømmes denne Straf. Det forekommer mig, at der ligger noget mere Forhaanende i den Lønte, at en saadan Straf, som er betegnet som ansført af de ærede Medlemmer for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og Kjøbenhavn's Amts 4de Valgkreds (Hørup) — af den sidste endog saa som umenneskelig — alene skulde anvendes paa dem, hvem det er paalagt at afstjane deres Bærnepligt paa Krigsstibe. Jeg kan ikke forstaa Andet end, at der heri ligger en saa stærk Modsigelse, som jeg nogenfinde har kjendt. Jeg holder paa, at vi i de allerfleste Tilfælde dog i Hovedsagen maa staa ligesom Loven, og især naar der er Tale om Straffe. Her bliver imidlertid Uligheden saa stor, at jeg paa ingen Maade kan gaa med til at billige det. Jeg kan heller ikke tænke mig det Tilfælde, at det ærede Mindretal kunde billige Bøiestrafpen anvendt paa dem, som direkte indkaldes til at forrette Tjenesten paa Krigsstibe, nemlig de Hel- og Salvbefarne; thi jeg vil dog ikke tro, at det i den Henseende skulde betegnes som noget Nedsættende for de Hel- og Salvbefarne, at de skulde særlig være henviste til at kunne idømmes en Straf, som ellers anses for

vanærende og forhaanende. Jeg kunde forstaa, om det ærede Mindretal havde stillet sine Forslag saaledes, at de under ingen Omstændigheder vilde have Bøiestrafpen brugt; det kunde jeg forstaa. Jeg betragter nu ikke Bøiestrafpen som vanærende eller forhaanende, jeg betragter meget mere Vand- og Brødstraffen som vanærende, og naar jeg havde Valget mellem disse to Straffemaader, saa valgte jeg selvfølgelig Bøiestrafpen, som jeg anser for aldeles usfadelig, i den Henseende kan jeg være fuldstændig enig med det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds (Leth), som nylig udtalte sig. Jeg kunde ønske, at det ærede Mindretal enten vilde give andre Grunde for at anvende Bøiestrafpen paa Krigsstibene og ikke andetsteds, end de hidtil have fremsat, eller ogsaa, at de vilde tage deres Vædringsforslag tilbage, thi saaledes som det er, finder jeg det aldeles meningsløst. Hvad derimod angaar den arbitrære Idømmelse af Vand- og Brødstraffen, vil jeg kun sige, at jeg i Principet har været derimod, men da jeg antager, at Flertallet baade paa Krigsstibene og i Armeen helst ser, at Straffen kan afsones saa hurtig som mulig, at Retsplejen kan være saa hurtig som mulig, og at det Hele kan være forbi, naar Manden har udstaaet Straffen, mener jeg, at dersom det er Tilfældet, som fra mange Sider er paastaet, at Manden i Umindelighed slipper lettere ved at dømmes arbitrært end ved Krigsret, især naar det gjælder Vand og Brød eller Bøiestrafpen, saa skal man ogsaa give den vedkommende Jurisdiktionschef Ret til at idømme Vand og Brød i indtil 10 Dage. Derimod har jeg haft meget mod, at den samme Straf kan idømmes arbitrært paa Krigsstibene i indtil 20 Dage. Jeg har søgt at gjøre dette gjældende i Utaalget, men jeg har ingen Tilslutning kunnet finde, og derfor har jeg undladt at stille Vædringsforslag i den Retning, særlig da det er blevet mig sagt, at det ombord paa Krigsstibene vil være vanskeligt at faae de fornødne Medlemmer til en Krigsret, og at man derfor tvinges til at udstykke de arbitrære Straffe videre end ellers; men kan man idømme Vand og Brød i 20 Dage arbitrært paa Krigsstibene, saa mener jeg, at det er slet ikke formeget at gaa til 10 Dage for Hærens Vedkommende, og højere kan man jo ikke gaa. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

S. Andersen: Ja, det er vist temmelig sikkert, som det er bemærket af den ærede Ordfører, at dette Lovforslag vil blive mødestet med en vis Glæde mange Steder omkring i Landet. Det er en Reform, der har staaet paa allerede i mange Aar, og det er en Reform, som afløser en Tilstand, hvorunder vi befinde os i de Forhold, som er meget affrættende. Jeg har fulgt Forhandlingerne meget nøie, og jeg maa erkende, at Fordelen ligger paa den Side, hvor Flertallet findes. Jeg kan ikke holde tilbage den Bemærk-